

Elias – Nummer tretten

Seksfyrre

Jeff Pippenger

2023-10-19

I den foregående artikel sammenholdt vi Elias med historien fra 1798 til 1844. Elias træder symbolsk ind i denne historie, da William Miller blev oprejst til at forkynde den første engels budskab. Enken fra Sarepta repræsenterer en trofast menighed, som samler to stykker træ, eller to nationer, der skulle blive til én nation den 22. oktober 1844.

Og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Israels børn bort fra folkene, som de er draget hen til, og jeg vil samle dem fra alle sider og føre dem ind i deres eget land. Og jeg vil gøre dem til ét folk i landet på Israels bjerge; og én konge skal være konge over dem alle; og de skal ikke mere være to folk, og de skal aldrig mere deles i to kongeriger. Heller ikke skal de mere gøre sig urene med deres afguder eller med deres vederstyggelige ting eller med nogen af deres overtrædelser; men jeg vil frelse dem ud fra alle deres boliger, hvori de har syndet, og jeg vil rense dem; og de skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud. Og min tjener David skal være konge over dem; og de skal alle have én hyrde; de skal også vandre efter mine domme og holde mine vedtægter og gøre efter dem. Og de skal bo i det land, som jeg gav min tjener Jakob, hvor jeres fædre har boet; og de skal bo der, de og deres børn og deres børns børn til evig tid; og min tjener David skal være deres fyrste for evigt. Desuden vil jeg slutte en fredspagt med dem; den skal være en evig pagt med dem; og jeg vil grundfæste dem og mangfoldiggøre dem og sætte min helligdom midt iblandt dem til evig tid. Også mit tabernakel skal være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Og folkene skal kende, at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblandt dem til evig tid. Ezekiel 37:21–28.

Der er flere velsignelser, som Ezekiel identificerer som lovet de to stykker træ, det vil sige de to nationer, som bliver ét folk. Vi vil begynde med at betragte fire af disse velsignelser, som Søster White har betegnet som fire „komster“, og som alle blev opfyldt på samme tid, den 22. oktober 1844.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste til renselsen af helligdommen, fremstillet i Daniel 8:14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, som det fremstilles i Daniel 7:13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, som Kristus beskriver i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Det første „komme“, som søster White henviser til, er ypperstepræstens komme til „rensen af helligdommen“, som skulle finde sted ved afslutningen af to tusind tre hundrede år. Dette vers giver svaret på spørgsmålet i Daniel kapitel otte, vers tretten, som spørger: „Hvor længe varer synet om det stadige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver givet til at blive nedtrådt?“ Vers fjorten fastslår, at helligdommens renselse skulle begynde ved

afslutningen af to tusind tre hundrede år. Ezekiel siger, at Gud vil „hente Israels børn bort fra hedningerne, hvorhen de er draget, og samle dem fra alle sider, ... og den nation, som samles, skal ikke længere gøre sig uren“, for Gud vil „rense dem; og de skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud.“

Den 22. oktober 1844 var det andet „komme“, som søster White henviste til, opfyldelsen af Daniel kapitel syv, vers tretten, som angiver, at Menneskesønnen skulle komme til den Gamle af Dage for at modtage et rige. Ezekiel siger, at Gud „vil gøre dem til ét folk i landet på Israels bjerge; og én konge skal være konge over dem alle.“ Ezekiel fremstiller Kristus som konge under navnet „David“, når han siger, at „min tjener David skal være konge over dem.“ Han identificerer også Kristus som David og siger, at han skulle være deres „ene hyrde“, og at hans „tjener David“ også „skal være deres fyrste til evig tid.“ En konge behøver efter selve definitionen sin titel som konge, og han behøver et herredømme at regere over samt borgere i sit rige. Hvis der ikke er nogen borgere, ville der ikke være noget rige.

Jeg skuede i nattesynerne, og se, en, som lignede Menneskesønnen, kom med himmelens skyer og kom hen til den Gamle af dage, og man førte ham frem for ham. Og der blev givet ham herredømme og ære og et rige, for at alle folk, nationer og tungemål skulle tjene ham; hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå, og hans rige er et, som ikke skal ødelægges. Daniel 7:13, 14.

Det tredje „komme“, som Søster White identificerede, var, da Kristus som „pagtens engel“ pludselig kom til sit tempel for at rense Levis sønner. Ezekiel siger, at Kristus „vil rense dem; så skal de være mit folk, og jeg vil være deres Gud“, og at Han „desuden“ ville oprette „en fredspagt med dem“, som skal „være en evig pagt“. Pagten ville blive fuldbyrdet, når Gud ville „sætte“ sin „helligdom midt iblandt dem“, og at „hedningerne skal kende, at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblandt dem.“

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede vejen foran mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens engel, som I har behag i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans komme, og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? Thi han er som smelterens ild og som tvættersens lud. Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være velbehageligt for Herren som i fordums dage og som i tidligere år. Malakias 3:1–4.

Budbæreren, som beredte vejen for Kristus, „pagtens budbærer“ i historien fra 1798 til 1844, var Elias, således som han var repræsenteret ved William Miller. Da Kristus pludselig kom til sit tempel, rensede Han „Levis sønner“ som „en smelters ild“.

Den anden „komme“, som blev opfyldt den 22. oktober 1844, var brudgommens komme. To gange identificerer Ezekiel, at den nation, som blev samlet af to stokke, skulle være Guds „folk, og“ at Han „vil være deres Gud“. Dette blev fuldbyrdet med ægteskabet. Den 22. oktober 1844 er de fire profetier, som blev opfyldt, og som Søster White henviser til, alle identificeret ved vidnesbyrdet om Ezekiels to stokke.

Elias repræsenterer den budbærer, som bereder vejen for pagtens budbærer. Kristus identificerede Johannes Døber som den budbærer, der beredte vejen for hans første komme. Søster White identificerede William Miller som Elias, og Miller beredte vejen for, at Kristus kunne komme som „ypperstepræsten“, „Menneskesønnen“, „pagtens budbærer“ og „brudgommen“.

Efter tre og et halvt år kom Elias fra Sarepta, hvor han havde opholdt sig hos enken og hendes søn, og befalede Akab at kalde hele Israel til Karmel. Ezekiel siger, at hedningerne skulle erkende, at Gud var Gud, når Han anbragte sin helligdom midt iblandt den nation, som var samlet sammen fra de to stave. På Karmelbjerget sagde Elias til Israel, at de skulle vælge, om Gud var Gud, eller om Ba'al var gud; men han stillede spørgsmålet i en sammenhæng, der ikke alene angik, hvem der var den sande Gud, men også hvem der var den sande profet.

Og Elias trådte frem for hele folket og sagde: Hvor længe vil I halte til begge sider? Hvis Herren er Gud, så følg ham; men hvis Ba'al, så følg ham. Og folket svarede ham ikke et ord. Da sagde Elias til folket: Jeg, ja jeg alene, er tilbage som Herrens profet; men Ba'als profeter er fire hundrede og halvtreds mænd. 1 Kong. 18:21, 22.

Hele Israel, også Akab, vidste, at Elias' Gud var Gud, da ild fór ned fra himlen og fortærede Elias' offer. Ildens nedfart på Karmels bjerg markerer det tidspunkt, da Gud satte sin helligdom midt iblandt den nation, som var gjort af to stykker træ. Ildunderet på Karmels bjerg viste, at Gud var Gud, og at Ba'al var en falsk gud.

Miraklet i Sarepta, da Elias lagde sig over enkens døde søn tre gange, beviste for hende, at Elias var en Guds mand, og miraklet på Karmel udrettede det samme. Ikke alene beviste ilden på Karmel, at Gud var Gud, men den viste også, at Elias var Guds sande profet, i modsætning til Ba'als profeter og lundprofeterne. I historien fra 1840 til 1844 blev Miller og milleritterne stadfæstet som de sande profeter, i modsætning til frafaldent protestantismes falske profeter, som netop i denne historie havde åbenbaret, at de var Jezebels døtre.

Elias på Karmel repræsenterer arbejdet med at identificere det sande protestantiske horn, for det sjette rige i Bibelens profeti, jorddyret i Johannes' Åbenbaring tretten, har et horn af protestantisme og et horn af republikanisme, og det havde netop påbegyndt sit herredømme i 1798. I 1798, ved afslutningen af tre og et halvt år af Jezebels herredømme, kom Elias fra Sarepta for klart at fastslå, hvilken kirke der var protestantismens horn på jorddyret.

Enken i Sarepta var på rejse fra Thyatiras historie til brylluppet, hvor hendes enkestand skulle fjernes. Hendes opvakte søn repræsenterer dem, som blev myrdet af Jezabel i de tre og et halvt år med tørke. De to pinde, som hun samlede til et bål, var de to huse i det bogstavelige Israel, som skulle samles til én nation, og denne nation var det åndelige Israel. Enken ville bruge de to pinde til at tænde et bål, hvilket fandt sted på Karmel og den 22. oktober 1844, da pagtens budbringer rensede Levis sønner med en „smelters ild“.

Ild er et symbol på udgydelsen af Guds Ånd, som fandt sted på Karmel og ved Midnatsråbet, der kulminerede den 22. oktober 1844.

Og da Pinsedagen var fuldt kommet, var de alle endrægtigt samlede på ét sted. Og pludselig kom der fra himmelen en lyd som af et mægtigt fremfarende vejr, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og der viste sig for dem tunger, ligesom af ild, som delte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Og de blev alle fyldt med Helligånden og begyndte at tale med andre tungemål, eftersom Ånden gav dem at udsige det. ApG 2:1–4.

Åndens udgydelse repræsenterer forkyndelsen af et budskab, og enken ville tænde ild, så hun kunne tilberede noget mad at spise, hvilket er et budskab.

Og jeg gik hen til engelen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og spis den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning. Og jeg tog den lille bog af engelens hånd og spiste den; og den var i min mund sød som honning; og så snart jeg havde spist den, blev min bug bitter. Åbenbaringen 10,9.10.

Det budskab, som Ahab straks forkyndte for Jezebel, var, at Elias' Gud var den sande Gud, for Ahab havde netop været vidne til, at Elias' Gud svarede med ild. Det budskab, som straks blev åbenbaret den 22. oktober 1844, var den tredje engels budskab. I begge tilfælde bringer det budskab, som blev overbragt af Ahab, eller den tredje engels budskab, Jezebel i raseri.

Men rygter fra øst og fra nord skal forfærde ham; derfor skal han drage ud i stor harme for at ødelægge og fuldstændig gøre det af med mange. Daniel 11,44.

Daniels „tidender fra øst og nord“ repræsenterer det budskab, som gør kongen i nord, der er Jezabel, rasende, og hun iværksætter den sidste forfølgelse i jordens historie. Dette budskab blev fremstillet ved Ahabs budskab til Jezabel og ved den tredje engels budskabs ankomst ved dommens begyndelse i 1844.

Og Akab fortalte Jesabel alt, hvad Elias havde gjort, og tillige hvorledes han havde dræbt alle profeterne med sværdet. Da sendte Jesabel et bud til Elias og sagde: Således skal guderne gøre imod mig, ja endnu mere, hvis jeg ikke i morgen ved denne tid gør dit liv som en af deres. 1 Kong 19:1, 2.

Elias er som symbol repræsenteret gennem ørkentidsperioden fra 538 til 1798. Dernæst, i 1798, fremtræder Elias i historien som William Miller. I 1844 kalder Elias Midnatsråbets ild ned fra himlen. Derefter, i 1863, blev Elias og hans budskab forkastet. Hans budskab var Moses' budskab om de „syv tider“, ligeledes repræsenteret ved budskabet om Ezekiels to kæppe. Samlingen af de to kæppe ved afslutningen af deres adspredelse var enkens i Sareptas budskab, og hun samlede de to kæppe, før hun tilberedte et måltid.

Milleritisk adventisme blev, ifølge James og Ellen White, til laodikeisk adventisme i 1856, og da de derefter forkastede Elias' budskab om Moses' „syv tider“ i 1863, fjernede de den logiske mulighed for at forstå forøgelsen af kundskab om de „syv tider“, som Gud havde søgt at frembringe i 1856 (gennem Hiram Edsons otte ufuldendte artikler.) Ved logikkens tvang blev de nødt til at begynde at nedrive det grundlæggende system af sandheder, som englens havde ledt William Miller til at sammenføje. Den første „sten“, som Miller opdagede, var grundstenen, som laodikeisk adventisme skulle snuble over gennem hele sin historie. Forkastelsen af denne første

sandhedssten frembragte Laodikeas blindhed, et symptom, som kan helbredes, men sjældent efterstræbes.

Renselsen af templet, som begyndte den 22. oktober 1844, indebar renselsen af »hæren«, som var blevet nedtrådt sammen med helligdommen i Daniel 8,13. Hæren blev fremstillet ved de »to stykker træ«, som enken i Sarepta havde samlet til ilden. De to stykker træ var de to huse i det bogstavelige gamle Israel. Det bogstavelige Efraim og Juda skulle samles til én åndelig nation og renses af pagtens budbringer ved dommens begyndelse. Disse to nationer var den »hær«, som var blevet nedtrådt.

Ezra's løfte var, at Gud ville "tage Israels børn fra folkene, hvorhen de er draget", og ville "samle dem" "og føre dem til deres eget land". Det bogstavelige Israels land var det herlige land, eller det forjættede land, eller Juda. Det åndelige herlige land i 1798 var landet for jorddyret med de to horn i Åbenbaringen tretten.

På den dag, da jeg løftede min hånd til dem for at føre dem ud af Egyptens land til et land, som jeg havde udsøgt til dem, et land, der flyder med mælk og honning, som er herligheden blandt alle lande.... Dog løftede jeg også min hånd til dem i ørkenen, at jeg ikke ville føre dem ind i det land, som jeg havde givet dem, et land, der flyder med mælk og honning, som er herligheden blandt alle lande. Ezekiel 20:6, 15.

Israels to bogstavelige huse boede i det land, som var „alle landes herlighed“, det land, der „flød“ med „mælk og honning“. Da Israels to bogstavelige huse blev samlet som det åndelige Israel, fik de løfte om at blive sat i deres eget land. Det åndelige „herlige land“ er dér, hvor milleritternes bevægelse ved begyndelsen og de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse ved afslutningen er lokaliseret under jorddyrets herredømme. Den bevægelse, som repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind, kunne kun oprejses i jorddyrets land. En bevægelse, der gør krav på at være den tredje engels bevægelse fra noget andet land, er en forfalskning, for Alfa og Omega fremstiller altid enden ved begyndelsen.

„Guds uforlignelige barmhjertighed og velsignelser er blevet udøst over vor nation; den har været et frihedens land og hele jordens herlighed. Men i stedet for at gengælde Gud med taknemmelighed, i stedet for at ære Gud og hans lov, er Amerikas bekendende kristne blevet gennemsyret af hovmod, begærlighed og selvtilstrækkelighed....“

„Tiden er kommet, da dom er faldet på gaderne, og retfærdighed ikke kan få adgang, og den, der vender sig bort fra det onde, gør sig selv til et bytte. Men Herrens arm er ikke for kort til at frelse, og hans øre er ikke tungt, så det ikke kan høre. De Forenede Staters folk har været et begunstiget folk; men når de indskrænker religionsfriheden, opgiver protestantismen og giver pavedømmet støtte, vil deres skylds mål være fuldt, og 'nationalt frafald' vil blive optegnet i himlens bøger. Resultatet af dette frafald vil være national undergang.“ Review and Herald, 2. maj 1893.

Daniel kapitel otte, vers tretten og fjorten, identificerer nedtrædelsen af både helligdommen og hæren. Hæren var det bogstavelige Israels to huse. Jerusalem blev nedtrådt under de tolv hundrede og tres år i den mørke middelalder.

Og der blev givet mig et rør, som lignede en stav; og engelen stod der og sagde: Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Men forgården, som er uden for templet, skal du lade ude og ikke måle den; thi den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under fode i to og fyrretyve måneder. Åbenbaringen 11:1, 2.

Johannes får i Åbenbaringens ellefte kapitel befaling om at måle ikke blot templet, men også „dem, som tilbeder deri“. Johannes var profetisk placeret ved den 22. oktober 1844, da han fik befaling om at måle templet og dem, som tilbød deri.

Og jeg tog den lille bog ud af engelens hånd og åd den; og den var i min mund sød som honning; og så snart jeg havde ædt den, var min bug bitter. Åbenbaringen 10,10.

I det tiende vers i det tiende kapitel i Åbenbaringen fremstillede Johannes den bitre skuffelse den 22. oktober 1844, og han fik straks besked om at måle både helligdommen og hæren. Emnet for spørgsmålet i Daniel 8, vers 13, er nedtrampningen af både helligdommen og hæren. Johannes oplyser os om, at „hedningerne“ skulle „nedtræde“ „den hellige stad“ i „toogfyre måneder“. De toogfyre måneder var Elias' tre og et halvt år. Det var den mørke middelalder fra 538 til og med 1798. Idet Johannes profetisk stod ved den 22. oktober 1844, fik han besked om at lade forgården være og „ikke måle den; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de nedtræde i toogfyre måneder.“

Da Johannes fik besked på at måle „templet og alteret og dem, som tilbeder deri“, fik han med ordene i Daniel 8,13 besked på at måle helligdommen og hæren. Hvis Johannes fik besked på „ikke“ at tælle de tusind to hundrede og tres år, da skulle han måle fra 1798 til det sted, hvor han stod i 1844. 1798 til 1844 udgør, når det måles, seksogfyre år. Begyndelsen på de seksogfyre år var i 1798, da Moses' „syv tider“ imod Israels nordlige hus blev opfyldt. Afslutningen på de seksogfyre år var i 1844, da Moses' „syv tider“ imod Israels sydlige hus blev opfyldt. Johannes' måling svarer til seksogfyre år. Tallet seksogfyre symboliserer templet. Jesus sagde: Nedbryd dette tempel, og om tre dage vil jeg rejse det op; men de ordkløvende jøder indvendte, at templet var blevet opført på seksogfyre år.

Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryd dette tempel, og på tre dage vil jeg rejse det op. Da sagde jøderne: Seks og fyrretyve år har dette tempel været under opførelse, og vil du rejse det op på tre dage? Men han talte om sin legemes tempel. Johannes 2:19–21.

Jesus påtog sig Adams kød efter Adams fald, med alle dets nedarvede degenereringer, for at sætte et eksempel, så vi kunne overvinde, ligesom Han overvandt. På to vidners udsagn er det, at lære, at Kristi kød ikke indeholdt de nedarvede degenerationer fra fire tusind års synd, at fremme Babylons vin; for at lære, at Kristus ikke antog disse nedarvede svagheder, er en hovedlære i katolicismen.

Og enhver ånd, som ikke bekender, at Jesus Kristus er kommet i kødet, er ikke af Gud; og dette er antikrists ånd, om hvilken I har hørt, at den skulle komme; og den er allerede nu i verden. 1 Johannes 4:3.

For mange forførelse er draget ud i verden, sådanne som ikke bekender, at Jesus Kristus er kommet i kød. Dette er forførelsen og antikrist. 2 Johannes 1:7.

Templet for Kristi legeme var templet for ethvert menneskes legeme.

Kristus var ikke i en så gunstig stilling i den øde ørken til at udholde Satans fristelser, som Adam var, da han blev fristet i Eden. Guds Søn ydmygede sig selv og påtog sig menneskets natur, efter at slægten i fire tusind år havde været bortvandret fra Eden og fra dens oprindelige tilstand af renhed og retskaffenhed. Synden havde i tidsaldre sat sine frygtelige mærker på slægten; og fysisk, mental og moralsk degeneration rådede i hele menneskeslægten.

„Da Adam blev angrebet af fristeren i Eden, var han uden syndens plet. Han stod i sin fuldkommenheds styrke for Gud. Alle hans væsens organer og evner var lige udviklede og harmonisk afbalancerede.“

»Kristus stod i fristelsens ørken i Adams sted for at bestå den prøve, som han ikke formåede at udholde. Her sejrede Kristus på synderens vegne, fire tusind år efter at Adam vendte ryggen til lyset i sit hjem. Adskilt fra Guds nærvær var menneskeslægten, generation efter generation, kommet stadig længere bort fra den oprindelige renhed, visdom og kundskab, som Adam besad i Eden. Kristus bar slægtens synder og skrøbeligheder, sådan som de var, da han kom til jorden for at hjælpe mennesket. På slægtens vegne, med det faldne menneskes svagheder over sig, skulle han møde Satans fristelser på alle de punkter, hvor mennesket ville blive angrebet.«
Selected Messages, bog 1, 267, 268.

I Johannesevangeliets andet kapitel talte Kristus om sit legeme som et tempel, og hans legemstempel var et menneskes med fire tusind års degenereringer af sammensat svaghed. Det menneskelige tempel, som Kristus henviste til, består af seksogfyrre kromosomer. Da Moses drog op på Sinai for at modtage loven og anvisningerne til opførelsen af templet, var han på bjerget i seksogfyrre dage. Ezekiel henviser til, at Kristus anbringer sit tempel i „midten“ af de to stykker træ. Den tidsperiode fra afslutningen af de syv tider for det nordlige rige og det sydlige rige, som Johannes fik befaling om at måle, var seksogfyrre år, og den repræsenterede „midten“ eller tidsrummet mellem 1798 og 1844. I disse seksogfyrre år opførte Jesus det åndelige tempel, som han pludseligt ville rense, når han kom som pagtens sendebud. Som pagtens sendebud ville han skrive sin lov på sit folks hjerter. Denne lov er fremstillet ved to tavler. Den første tavle har fire bud, den anden tavle har seks. Tilsammen repræsenterer de tallet seksogfyrre.

Indsamlingen af det åndelige Israel fra 1798 til og med 1844 repræsenterer indsamlingen af det åndelige Israel, men den repræsenterer også oprettelsen af et tempel.

Idet I kommer til ham, den levende sten, som vel blev forkastet af mennesker, men er udvalgt af Gud og kostelig, bliver også I, som levende sten, opbygget til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus.

Derfor hedder det også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørnesten, udvalgt, kostelig; og den, som tror på ham, skal ikke blive gjort til skamme.

For eder derfor, som tror, er han kostelig; men for dem, som er ulydige, er den sten, som bygningsmændene forkastede, blevet hovedhjørnestenen, og en anstødssten og en forargelsens klippe for dem, som støder sig på ordet, idet de er ulydige; dertil var de også bestemt.

Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, som kaldte jer ud af mørket ind i sit underfulde lys; I, som tidligere ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. 1 Peter 2:4–10.

Det tempel, som blev opført fra 1798 til 1844, omfatter en klasse, som blev „bestemt” til ulydighed. Deres ulydighed blev åbenbart i deres forkastelse af „de syv tider”, „hjørnестenen”, „den sten, som bygmesterne forkastede”, som er „anstødsstenen” og „snublestenen”.

Den klasse, som var „udvalgt af Gud”, genkendte „stenen”, der var blevet „forkastet af mennesker”, som den „levende sten” og som den „sten”, der var „udvalgt af Gud og” var „kostbar”. De „udvalgte af Gud”, den „udvalgte slægt”, var „i fordums tid” „ikke et folk, men skulle” da være „Guds folk”. Da Gud samlede de to stokke, førte Han dem ud fra „hedningerne”. De skulle blive Hans folk, da Han førte de to nationer sammen til ét i løbet af de seksogfyre år fra 1798 indtil 1844.

Der er kun ét fundament, og dette fundament er Jesus Kristus; men den „anstødssten”, som var grundlaget for den historie, der blev forkastet af de ulydige, var Moses’ syv tider. Da de „syv tider” blev forkastet i 1863, var det en forkastelse af Jesus Kristus.

Den fabelret, som lader forstå, at renselsen af helligdommen, der begyndte den 22. oktober 1844, alene var en opfyldelse af de treogtyvehundredes års profeti, identificerer en tom helligdom, en helligdom uden en herskare, et rige uden borgere. Der gives ved inspirationen intet formål med helligdommen, som har højere prioritet, end det, Gud sagde, at helligdommens formål er.

Og de skal gøre mig en helligdom, for at jeg kan bo iblandt dem. 2 Mosebog 25,8.

I Skrifterne er Guds helligdom altid forbundet med Hans folk, som er hæren. Ezekiels to stykker træ, som identificeres som to nationer, skulle blive til ét folk, og Guds helligdom skulle være i deres midte. At fordreje spørgsmålet i vers tretten i Daniel otte for at skjule, hvad der faktisk spørges om i spørgsmålet, er samtidig også at forkaste den „ene hellige” i vers tretten, som blev bedt om at besvare spørgsmålet.

Derefter hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe gælder synet om det daglige offer og om ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver prisgivet til nedtrædelse? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede aftener og morgener; så skal helligdommen blive rensat. Daniel 8,13-14.

Det himmelske væsen, som fik spørgsmålet, kaldes „den ene hellige”, og udtrykket er oversat fra det hebraiske ord „Palmoni”, som betyder den vidunderlige tæller, hemmelighedernes tæller. I det afsnit, som er adventismens centrale søjle og grundvold, fremstiller Kristus sig selv som den vidunderlige tæller. Dette gør han netop dér, hvor han identificerer forholdet mellem den længste tidsprofeti i Bibelen og også tidsprofetien om de to tusind tre hundrede dage. Den længste tidsprofeti er Moses’ ed, som er de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve. Det er den profeti, som identificerer begge Israels huses spredning og trældom, hvilke identificeres som „hæren”, der skal nedtrampes i vers tretten, mens vers fjorten identificerer profetien om helligdommens

nedtrampning. Begge profetier blev opfyldt den 22. oktober 1844, efter at enken fra Sarepta samlede de to stykker brænde til pagtsbudets ild.

Da Adventismen forkastede selve den første sandhed om den profetiske tid, som englens ledte William Miller til at forstå, gjorde de sig selv blinde. I 1856 søgte Palmoni med Hiram Edsons otte artikler at forøge lyset over de syv tider, men forgæves. De forkastede budskabet til Laodikea og antog Laodikeas fem ondartede manifestationer og identificerede sig således som de fem dårlige jomfruer.

De femogtres år i Esajas syv, som i deres begyndelse identificerer 742 f.Kr., 723 f.Kr. og 677 f.Kr., blev gentaget i afslutningens historie med 1798, 1844 og 1863. Denne afsluttende historie fremstilles ved samlingen af de to stave i Ezekiel kapitel syvogtredive, og enkens i Sarepta (som hun kaldes på græsk i Det Nye Testamente) er historien om, at Gud etablerer et pagtsforhold med det åndelige Israel i det åndelige Juda (det herlige land) under historien om det sjette rige i Bibelens profeti. Denne historie, som er enden på profetien om femogtres år, repræsenterer også begyndelsen på jorddyret i Åbenbaringen tretten. Ved begyndelsen af det sjette rige i Bibelens profeti illustrerer sammenføjnningen af to stave afslutningen på det sjette rige i Bibelens profeti. Denne historie indeholder en parallel historie om protestantismens horn og republikanismens horn.

Profetisk set er en magt, eller et horn, eller en nation, eller et kongerige, eller en konge eller et hoved indbyrdes udskiftelige symboler, afhængigt af den sammenhæng, hvori de anvendes. Alle disse symboler henviser også til de to stykker træ, som Ezekiel identificerer som to nationer. Ved begyndelsen af jorddyrets profetiske historie blev det protestantiske horn samlet til én nation, eller ét horn. Ved afslutningen af netop den samme historie vil det republikanske horn komme sammen med det frafaldne protestantismes horn for at danne én nation. Denne nation vil være et billede af havdyret i Åbenbaringen tretten. Logisk set vil vi, hvis vi nægter at se vidnesbyrdet i forbandelsen om de syv tider (som blev fuldbyrdet mod begge huse af det bogstavelige Israel), bestemt ikke være i stand til at se, hvordan disse to bogstavelige huse af det gamle Israel blev den åndelige Israels nation i 1844. Hvis vi ikke kan se den historie, er vi fuldstændig „uden begreb“ om, hvordan denne historie ved De Forenede Staters begyndelse identificerer historien ved enden, når det republikanske horn gentager samleprocessen og sammenføjnningen, som ved begyndelsen blev illustreret med det protestantiske horn.

Vi vil fortsætte med at betragte disse sandheder i den næste artikel.